

Hof van beroep
te Gent

9^e kamer

terechtzingting
van
20-04-2012

na tussenarrest
d.d. 21.09.2007

hypotheekkantoor
te
op 3 februari 2004
nr.

tussenarrest
heropening debatten
14.06.2013 11.00 uur

2005/AR/1564

In de zaak van:

GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR,
bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap van de Afdeling
Ruimtelijke Ordening voor de Provincie
te
woonstkeuze doende bij zijn raadsman hierna vermeld,

appellant,

hebbende als raadsman mr. | | , advocaat te

tegen:

1.
wonende te

2.
wonende te
geïntimeerden,
hebbende als raadsman mr. advocaat te

veilt het Hof het volgend arrest:

I. Voorgaanden en vorderingen

1. Voorafgaandelijk.

1.1. Met akkoord van de partijen werd de zaak volledig hemomen voor de huidig samengestelde zetel.

Partijen werden gehoord in hun middelen en conclusies in openbare terechtzitting, waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

Het hoger beroep is nog steeds gericht tegen het vonnis d.d. 18 mei 2005 van de 1° kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge (aldaar gekend onder A.R.

De stukken werden ingezien, o.a. het eensluitend verklaard afschrift van het arrest, gewezen op 21.09.2007 door deze kamer van het hof (anders samengesteld), waarbij in het dispositief als volgt werd beslist:

“Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en thans reeds in de navolgende mate gegrond.

Doet het bestreden vonnis teniet en wijst opnieuw.

Verklaart de vordering ontvankelijk.

Alvorens nader te oordelen:

Beslist dat de ingediende vordering wordt voorgelegd voor eensluitend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in art.198bis, 2de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Beveelt dat daartoe, zoals voorzien in de art.28 en 29 §1 van het huishoudelijk reglement van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 december 2005, de

vereiste stukken en gegevens aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid door middel van aangetekend schrijven zullen worden overgemaakt, zijnde minstens:

(1) een eensluitend verklaard afschrift van onderhavig arrest waarbij met toepassing van art.198bis, 2de lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening de Hoge Raad voor het Herstelbeleid wordt geadieerd;

(2) een eensluitend verklaarde kopie van de dagvaarding dd 30 januari 2004 houdende de herstellvordering, waarover het eensluitend advies wordt gevraagd.

Verstaat dat deze adviesaanvraag zal worden overgemaakt aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid op het volgende adres:

Verstaat dat de griffier daartoe het nodige zal doen op verzoek van de meest gereede partij.

Verwijst de zaak naar de bijzondere rol van deze kamer.

Houdt de beslissing over de kosten aan."

1.2. De Hoge Raad voor het Herstelbeleid heeft op 05.06.2008 haar advies ter griffie van het hof alhier neergelegd.

Haar advies luidt in conclusie als volgt:

"De Hoge Raad voor het Herstelbeleid verleent om de hierboven vermelde redenen een eensluitend verklaard advies en gaat akkoord met de aard van de herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur.

Dit advies beperkt zich tot de herstelmaatregel en doet geen uitspraak over de toepassing van de dwangsom".

2. De vorderingen volgens de laatst neergelegde conclusies.

2.1. De appellant vordert dat het hof:

- *zijn hoger beroep gegrond zou verklaren, dienvolgens het vonnis a quo zou teniet doen en opnieuw statuerend:
 - *In hoofdorde de initiële herstellvordering ontvankelijk en gegrond zou verklaren, dienvolgens:**

1° geïntimeerden solidair, in solidum of de ene bij ontstentenis van de andere zou veroordelen tot de staking van het strijdig gebruik en het herstel in de oorspronkelijke toestand van een perceel gelegen te kadastraal

gekend,

meer bepaald:

- afbraak van de veranda;
- afbraak van de carport;
- verwijdering van de aangebrachte funderingen;
- verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein naar de daarvoor voorziene stortplaatsen;

en dit binnen een termijn van twee maanden, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen arrest, zulks onder verbeurte van een dwangsom van € 125,00 per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel, zonder het toekennen van een bijkomende termijn ex artikel 1385bis, laatste lid Ger.W.;

2° hem machtiging zou verlenen om overeenkomstig artikel 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening (vanaf 1 september 2009 zijnde artikel 6.1.46 VCRO) ambtshalve en op kosten van geïntimeerden over te gaan tot het herstellen van de plaats in de oorspronkelijke staat, indien geïntimeerde partijen dit zouden nalaten.

3° zou zeggen voor recht dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerste daartoe aangezochte deurwaarder;

4° tot slot geïntimeerden solidair, in solidum of de ene bij ontstentenis van de andere zou veroordelen tot alle kosten van het geding (zoals in conclusies begroot);

- in subsidiaire orde, zou zeggen voor recht dat huidige herstellvordering, zoals gespecificeerd in het petitum van zijn conclusies, onder gelding van het voormalige artikel 146, DORO – dat vigerend was op het ogenblik van het inleiden van huidige beroepsprocedure en bovendien door de gevestigde rechtspraak werd gelezen als een strafuitsluitende verschoningsgrond, tot en met de datum van de inwerkingtreding van artikel 6.1.2 VCRO; op het ogenblik van het instellen van huidige

- beroepsprocedure ontvankelijk en gegrond was en dienvolgens, geïntimeerde partijen zou veroordelen tot de kosten van het geding (zoals in conclusies begroot);*
- *in verdere subsidiaire orde, de vordering van geïntimeerde partijen tot het bekomen van een rechtsplegingvergoeding, voor zowel huidige beroepsprocedure als de procedure voor de Eerste Rechter, zou afwijzen als ongegrond;*
 - *in uiterst subsidiaire orde, de door geïntimeerde partijen gevorderde rechtsplegingvergoeding zou herleiden tot het toepasselijk minimumbedrag in toepassing van artikel 1022, derde lid Ger.W., zoals gewijzigd door de Wet van 21 februari 2010, minstens de door geïntimeerde partijen gevorderde rechtsplegingvergoeding zou herleiden tot het toepasselijk basisbedrag van € 1.320,00.*

2.2. De geïntimeerden vorderen dat het hof:

- *in hoofdorde:*
 - *zou vaststellen dat de herstellvordering, geënt op het primaire misdrijf, is verjaard;*
 - *zou vaststellen dat de herstellvordering, geënt op het instandhoudingsmisdrijf, niet meer kan worden ingewilligd in toepassing van artikel 6.1.1., 4de lid VCRO.*
- *ondergeschikt: de vordering zou afwijzen wegens kennelijke onredelijkheid;*
- *nog meer ondergeschikt en in zoverre het hof de gevorderde herstelmaatregel zou opleggen: een redelijke termijn zou bepalen voor het uitvoeren van de herstelmaatregel;*
- *uiterst ondergeschikt nopens de dwangsom: zou vaststellen dat geen dwangsom dient opgelegd te worden: minstens de dwangsom zou herleiden zoals in hun conclusies uiteengezet, minstens zou gelasten dat de dwangsom in toepassing van art. 1385bis Ger.W., slechts kan worden verbeurd na een redelijke termijn na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest;*
- *appellant zou veroordelen tot de kosten van het geding (zoals in conclusies begroot).*

II. Beoordeling

1. De nog hangende betwistingen

1.1. De herstellvordering geënt op het instandhoudingsmisdrijf.

De appellant ent niet langer zijn herstellvordering op het Instandhoudingsmisdrijf.

Het betrokken perceel, waarop de niet-vergunde veranda en carport zijn opgetrokken, is gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dat onder het DORO nog in ruimtelijk kwetsbaar gebied lag, doch niet meer onder de VCRO.

Gelet op het bepaalde in art. 6.1.1., 3° lid en 4° lid VCRO vertonen feiten van instandhouding m.b.t. handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik, die niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden (hetgeen te dezen het geval is nu de bedoelde woning waarop de herstellvordering van appelland betrekking heeft gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied) geen strafbaar karakter (meer) en is het opleggen van een herstelmaatregel op grond van feiten van instandhouding niet (meer) mogelijk gezien deze feiten op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar zijn.

Aldus kan/kon, in acht genomen het bovenstaande; in casu de herstellvordering van appelland, voor zover gegrond op het "instandhoudingsmisdrijf" hoe dan ook (niet) meer worden ingewilligd.

1.2. De herstellvordering geënt op het oprichtingsmisdrijf.

(a) De appelland is van oordeel dat de herstellvordering, voor zover geënt op het oprichtingsmisdrijf, nog niet verjaard is.

Zijn standpunt is het volgende:

- de instandhouding maakt met de oprichting één complex misdrijf uit (en dit wars van art.2 SW);
- door geïntimeerden werd vanaf 1995 tot de inleiding van de zaak voor de burgerlijke rechter een "burgerlijke complexe onrechtmatige daad" begaan;
- tot 31.08.2009 was de instandhouding een misdrijf en instandhouding is verknocht met oprichting, dit in toepassing van art. 65 SW;
- het niet respecteren van de vergunningsplicht bedoeld in art. 4.2.1., 1° VCRO wordt strafrechtelijk beteugeld door art. 6.1.1. VCRO en art. 6.1.3. VCRO maakt het volledige boek I SW inasselijk en dus ook art. 65 SW.

In conclusies zet appelland uiteen dat art. 65 SW de strafrechtelijke

figuur van de samenloop omschrijft als de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet.

In geval van verjaring begint de termijn te lopen vanaf het laatste strafbaar feit, ter zake vanaf 31.08.2009 en de herstellvordering kan niet verjaren voor de strafvordering (art.7.7.4., lid 2 VCRO).

(b) Het hof kan aan de stelling van appellant geen gunstig onthaal verlenen.

Art. 65 lid 1 SW bepaalt:

"Wanneer eenzelfde feit verschillende misdrijven oplevert of wanneer verschillende misdrijven die de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet, gelijktijdig worden voorgelegd aan eenzelfde feitenrechter, wordt alleen de zwaarste straf uitgesproken".

De feitenrechter oordeelt op onaantastbare wijze en in feite of verschillende misdrijven wegens eenheid van opzet één enkel strafbaar feit opleveren.

Wanneer de rechter vaststelt dat meerdere misdrijven de uitvoering zijn van één en hetzelfde misdadig opzet, dan begint de verjaring van de publieke vordering slechts te lopen vanaf het laatste feit (op voorwaarde nochtans dat de periode tussen de feiten niet langer is dan de verjaringstermijn).

Bovendien bepaalt art. 65 lid 1 SW dat de samenloop wordt onderzocht tussen feiten, die gelijktijdig aan eenzelfde feitenrechter worden voorgelegd. Afgezien de bevoegdheid van het hof om de samenloop te beoordelen, dan nog moet worden vastgesteld dat het feit van instandhouding in deze zaak geen misdrijf meer uitmaakt.

Samenloop kan niet louter retroactief worden vastgesteld. Dit zou in strijd zijn met art. 2 SW.

De gedepenaliseerde instandhouding kan niet meer worden betrokken in de verjaringsberekening en laat aldus te dezen het andere misdrijf, met name het oprichtingsmisdrijf niet later verjaren dan het op zichzelf zou doen.

(c) De herstellvordering, geënt op het oprichtingsmisdrijf, is verjaard.

Het kwestieuze oprichtingsmisdrif verjaart strafrechtelijk in principe na vijf jaar (art. 21 V.T.Sv).

Aangezien de uitvoering van de niet-vergunde werken in 1996 wordt gesitueerd en er geen daden van stuiting worden aangevoerd, betekent dit dat het kwestieuze oprichtingsmisdrif ten laatste op 31.12.2000 verjaard was.

Deze verjaring wordt slechts gestuit door daden van onderzoek of van vervolging, verricht binnen de door art. 21 voornoemd bepaalde termijn (art. 22 V.T.Sv), dus binnen de 5 jaar voor het oprichtingsmisdrif. De appellant roept evenwel geen daden van stuiting in.

Derhalve is het oprichtingsmisdrif te dezen verjaard op 31.12.2000.

Daaruit volgt dat de herstellvordering van appellant niet voor 31.12.2000 kon verjaren.

Burgerrechtelijk dient deze herstellvordering vanwege de bevoegde overheid, waarop aanvankelijk de dertigjarige verjaringstermijn van art. 2262 B.W. van toepassing was, lopende vanaf 1995, meerbepaald het ogenblik waarop de oprichting vervoleindigd was, derwijze dat de vordering nog niet verjaard was op 27 juli 1998 (datum van inwerkingtreding van de wet van 10 juni 1998 waarmee art. 2262bis § 1 en 2 werden ingevoerd) beschouwd te worden als een rechtsvordering tot vergoeding van buitencontractuele schade, in de zin van art. 2262 bis, §1, 2de en 3de lid B.W..

Aldus dient thans de verjaringstermijn van art. 2262 bis, §1, 2de lid B.W. nog in acht genomen te worden (en niet de nieuwe verjaringstermijnen van de VCRO) om te bepalen of de herstellvordering, gesteund op het oprichtingsmisdrif, op het ogenblik van de inleiding ervan middels dagvaarding d.d. 08.01.2007 al dan niet verjaard was.

Luidens art. 2262 bis, §1, 2de lid B.W. verjaren alle rechtsvorderingen tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid door verloop van 5 jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwaring ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon.

De termijn van 5 jaar zal derhalve eerst beginnen lopen van zodra de benadeelde kennis heeft van zowel (het bestaan van) de schade als van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon.

Het wordt niet betwist dat de rechtsvoorganger van appelland kennis kreeg van de stedenbouwkundige inbreuken middels proces-verbaal d.d. 27.10.1997 (stukken 2 & 32 appelland).

Gelet op de overgangsregeling (art. 10 van de wet van 10.06.1998) vangt de vijfjarige termijn slechts aan op 27.07.1998. Er liggen geen daden van burgerlijke stuiting in de zin van art. 2244 B.W. voor. Dit betekent dat de verjaring van de herstellvordering, voor zover geënt op het oprichtingsmisdrijf, is ingetreden op 27.07.2003.

Nu er door appelland pas op 30.01.2004 voor de burgerlijke rechter werd gedagvaard, was de herstellvordering derhalve reeds door verjaring vervallen.

1.3. De herstellvordering, geënt op het voortzettingsmisdrijf.

(a) De appelland steunt zijn herstellvordering op de strafbaarstellingen, zoals gespecificeerd in art.6.1.1 VCRO, meer specifiek lid 1, 1°, dat strafbaar stelt de persoon die: *"de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt"* (in vet aangeduid door appelland).

De geëntimeerden hebben volgens appelland de illegale toestand voortgezet, en dit ondanks het feit dat het wederrechtelijk karakter van de door hen opgetrokken bouwwerken (veranda en carport) op 27.10.1997 was vastgesteld.

In conclusies argumenteert appelland dat het voortzettingsmisdrijf een voortdurend misdrijf is (voortzetten = "doorgaan met" volgens het woordenboek Van Dale): er is immers een continue opvolging van actieve handelingen; dus een voortdurend misdrijf.

Bovendien is het voortzettingsmisdrijf duidelijk te onderscheiden van het instandhoudingsmisdrijf. Waar instandhoudingsmisdrijf op een schuldig verzuim neerkomt, vereist het voortzettingsmisdrijf een continu wederrechtelijk handelen; een actief gebruik aldus.

Het actief gebruik van illegale constructies is een handeling, zoals omschreven in art. 1.1.2, 7° VCRO: "*handelingen: werkzaamheden, wijzigingen of activiteiten met ruimtelijke implicaties*". Het wederrechtelijk voortzetten bestaat maar in de mate dat er actieve daden worden gesteld. Het herhalen van dergelijke handelingen maakt het voortzettingsmisdrijf uit.

Dit voortzettingsmisdrijf is terzake volgens appellant nog niet verjaard; de erop geënte herstellvordering is derhalve evenmin verjaard.

(b) Het "*gebruik*" (van wederrechtelijk opgerichte constructies) wordt evenwel niet vermeld onder de "*handelingen, werken of wijzigingen*", die door artikel 4.2.1 en 4.2.15 VCRO (voorheen artikel 99 en 101 DORO) worden beoogd.

Geen enkele van de in artikel 4.2.1 VCRO of de in artikel 4.2.15 VCRO (voorheen artikel 99 en 101 DORO) omschreven "*handelingen, werken of wijzigingen*" werden of worden door geïntimeerden "*voortgezet*".

De stelling van appellant, dat een instandhoudingsmisdrijf zich enkel zou beperken tot een passieve houding (nalaten, stilzitten) en zich zou beperken tot een schuldig verzuim, vindt nergens steun. Het wetens en willens bewonen of gebruiken van een wederrechtelijk opgetrokken bouwwerk valt eveneens onder instandhouding, hetgeen thans gedepenaliseerd is.

Enkel wanneer geïntimeerden de in het artikel 4.2.1 VCRO of de in artikel 4.2.15 VCRO beoogde "*handelingen, werken of wijzigingen*" (voorheen artikel 99 en 101 DORO) zouden "*voortzetten*" (hetgeen zoals boven beoordeeld te dezen niet het geval is) zou er in hun hoofde nog sprake zijn van een stedenbouwmisdrijf.

Appellant tracht ten onrechte toch nog aan het begrip "*instandhouden*" in de zin van artikel 6.1.1, lid 1, 1° VCRO (voorheen artikel 146, lid 1, 1° DORO) een beperkende betekenis te geven, teneinde aan de gevolgen van de tussengekomen depenalisering van het instandhoudingsmisdrijf tenzij in ruimtelijk kwetsbaar gebied (te dezen niet van toepassing) te kunnen ontkomen. Deze interpretatie vindt echter geen steun in de wet, noch in de rechtspraak en de rechtsleer. Het strafbaar feit van instandhouding van bouwwerken zonder vergunning of in strijd met die vergunning bestond/bestaat (in de verleden tijd wat betreft de tussengekomen depenalisering van het instandhoudingsmisdrijf buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied) in het schuldig

verzuim geen einde te maken aan het bestaan van de (wederrechtelijk uitgevoerde) bouwwerken. Het Instandhoudingsmisdrijf is/was een onthoudingsmisdrijf en het schuldig verzuim kan/kon ook bestaan in het gebruiken van het niet vergunde goed. De term "voortzetten" is aan de delictomschrijving van artikel 6.1.1, lid 1, 1° VCRO toegevoegd om duidelijk te stellen dat wie een werk of handelingen of wijzigingen (in de zin van artikel 4.2.1 VCRO of de in artikel 4.2.15 VCRO) voortzet ondanks verval of vernietiging van een vergunning of de administratieve of jurisdictionele schorsing ervan, een strafbaar feit begaat, maar dit heeft zich hier niet voorgedaan.

(c) Het hof dient evenwel te wijzen op het volgende.

Het bedoeld onroerend goed is overeenkomstig het gewestplan vastgesteld bij KB van 5 februari 1979 gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Artikel 11 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (B.S., 10 februari 1973, err., B.S., 11 augustus 1973) definieert de agrarische gebieden als volgt:

"De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 m en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden."

In artikel 14 van voormeld K.B. van 28 december 1972 wordt bepaald:

"4.6 Voor landelijke gebieden kunnen volgende nadere aanwijzingen worden gegeven:

4.6.1 De landschappelijke waardevolle gebieden zijn gebieden

waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de in grondkleur aangegeven bestemming, voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen.

4.6.2 De landelijke gebieden met toeristische waarde zijn gebieden waarin, met behoud van de landelijke bestemming, recreatieve en toeristische accommodatie toegestaan is, bij uitsluiting van alle verblijfsaccommodatie."

Artikel 6.1.1, lid 1, 6° VCRO (voorheen artikel 146, lid 1, 6° VCRO) bepaalt:

"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die:

(...)

6°) een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavige codex, pleegt na 1 mei 2000, of dit voortzet of in stand houdt, op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn, of tenzij het gaat om onderhoudswerken aan een hoofdzakelijk vergunde constructie of om handelingen die vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht;

(...)"

De vraag rijst, een loutere vraag vooralsnog en zonder welkdanig oordeel thans reeds te vellen, of geïntimeerde in casu een inbreuk pleegt op voormelde wetsbepaling van de VCRO (en er aldus een stedenbouwmisdrijf voorhanden is).

Meer bepaald rijst de vraag of er hier in casu sprake is, door het gebruik van wederrechtelijk opgerichte constructies van een voorzetten van een inbreuk op in de zin van artikel 6.1.1, lid 1, 6° VCRO.

Het hof wijst er in dit verband op dat het hof van Cassatie bij arrest van 10.01.2012 (arrest nr. _____ o.m. oordeelde:

"Het na 1 mei 2000 aanhoudend gebruik van een constructie in strijd met de gewestplanbestemming "waarbij het misdrijf zelf voortduurt of wordt voortgezet" (memorie, p. 11), maakt geen

zelfstandig misdrijf uit maar is strafbaar krachtens artikel 146, eerste lid, 6°, Stedenbouwdecreet 1999, en, sinds 1 september 2009, krachtens artikel 6.1.1, eerste lid, 6°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, die zowel het plegen, het voortzetten als het in stand houden van een inbreuk op de nog van kracht zijnde plannen van aanleg strafbaar stellen."

en

"Anders dan het "plegen" of het "voortzetten" van de inbreuk op een bestemmingsvoorschrift door een daarmee strijdig gebruik, die het stellen van één of meerdere zowel positieve als aflopende handelingen van gebruik veronderstellen, vormt de "instandhouding" één voortdurend misdrijf van behoud van de delictuele toestand van gebruik die ten gevolge van voormelde positieve handeling(en) is ontstaan en waaraan de dader geen einde stelt. De voltooiing van het plegen of het voortzetten van het strijdige gebruik door het beëindigen van voormelde positieve handelingen sluit het voortbestaan van een, met het bestemmingsvoorschrift strijdige toestand die door dit gebruik is ontstaan, niet uit."

Het Hof van Cassatie oordeelde op een analoge wijze bij zijn arrest nr. van 17.01.2012.

Het komt noodzakelijk voor dat de partijen hieromtrent nader standpunt zouden innemen en inzonderheid omtrent de repercussies van het boven gestelde op de herstellordering van de appellant.

Te dien einde dienen de debatten te worden heropend.

2. De kosten.

2.1. Nu de zaak niet in staat van wijzen is, wordt de beslissing nopens de in beide instanties gevallen kosten aangehouden.

2.2. Aangaande de kosten wenst het hof thans reeds aan te geven dat voor het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag werd gesteld door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde bij vonnis d.d. 25 november 2011, luidende als volgt:

"Schendt artikel 1022 van het Gerachtelijk Wetboek (vóór de wijziging ervan bij de wet van 21 februari 2010) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de burgerlijke rechter krachtens

dit artikel een rechtsplegingvergoeding kan opleggen aan het Vlaamse Gewest, vorderend of handelend in naam van het algemeen belang, terwijl dit conform artikel 162 bis Sv. onmogelijk is voor de strafrechter ?”

De zaak is gekend voor het Grondwettelijk Hof onder het rolnummer 5269 en Inmiddels heeft het Grondwettelijk Hof uitspraak verleend bij arrest nr. 43/2012 van 08.03.2012, waarbij over de gestelde prejudiciële vraag als volgt werd beslist:

“Zegt voor recht:

Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, vóór de inwerkingtreding van de wet van 21 februari 2010, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre een rechtsplegingsvergoeding ten laste van het Vlaams Gewest kan worden gelegd wanneer de stedenbouwkundige inspecteur in het ongelijk wordt gesteld bij zijn op grond van artikel 6.1.43 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voor de burgerlijke rechtbank ingestelde vordering”

Partijen zullen ook hieromtrent ten gepaste tijde en indien nodig standpunt willen innemen.

3. Gelet op hetgeen voorafgaat dienen de debatten te worden heropend.

**OP DIE GRONDEN,
het Hof,**

rechtdoende op tegenspraak,

In acht genomen het artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935-op het taalgebruik in gerechtszaken.

Gezien het eensluidend verklaard afschrift van het arrest, gewezen op 21 september 2007 door deze kamer van het hof.

Verder recht doende over het hoger beroep.

Heropent vooraleer verder te oordelen ambtshalve de debatten teneinde de partijen toe te laten gevolg te geven aan hetgeen boven werd gesteld.

Bepaalt de termijnen waarbinnen de aanvullende conclusies dienen te worden neergelegd en medegedeeld

- voor de appellant uiterlijk op 22.06.2012;
- voor de geïntimeerden uiterlijk op 28.09.2012;
- voor de appellant uiterlijk op 16.11.2012;
- voor de geïntimeerden uiterlijk op 25.01.2013.

Bepaalt de termijn waarbinnen de partijen nog alomvattende syntheseconclusies dienen neer te leggen uiterlijk op 29.03.2013.

Stelt de zaak vast op de openbare terechtzitting van 14.06.2013 om 11.00 uur.

Houdt de beslissing inzake de kosten van de beide instanties aan.

Aldus gewezen door de **negende kamer** van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Kamervoorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,

en uitgesproken door de Kamervoorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op **twintig april tweeduizend en twaalf**, bijgestaan door

Griffier.